

ANA GALIȚ

cl. a XII-a, LT „Petru Zadnipru”, mun. Chișinău

TIMP

fugar și indecis

Ceață, dar imaginea e atât de cunoscută. O imagine pastelată, totuși vie prin prisma amintirilor de ieri. Alte vremuri, alți oameni... Sufletul reflectă trecutul inocent, iar mintea – trecutul rațional. Prinși în capcana timpului, încercăm să păstrăm cât mai multe amintiri. Timpul ni le fură, transformându-le în imagini lipsite de strălucire, ce pot fi readuse la viață prin puterea dorinței. Lumea interioară e o cutie enormă, colorată în nuanțele curcubeului, și doar amintirile se deosebesc prin nuanțele șterse și uzate.

Privesc dezorientată în spațiul acesta trecut, străin pentru alții, și realizez de fapt că e nou și pentru mine. Simt că mă aflu între ieri și azi, între acum și niciodată. Starea de confuzie persistă mereu. Am senzația că uneori mă sufoc din cauza indeciziei. Nu știu ce să aleg, cum să-mi organizez gândurile și pe care treaptă să calc pentru a merge înainte. Sunt extrem de furioasă când trecutul îmi răvășește sufletul. E ridicol să te lași dominată de timpurile de altădată. E banal să speri în zadar împlinirea unor visuri duse de vântul timpului. Visuri transformate în iluzii amorțite de uitare...

Trecutul trebuie lăsat să plutească spre tăcere. Presentul e obiectivul principal. Trebuie să acord prioritate sentimentelor de acum, să mă concentrez asupra lucrurilor ce îmi sunt utile în acest moment și să mă delectez cu gustul dulce al clipelor imprevizibile. Mă neliniștește prezentul, deci îmi pasă de viitorul meu. Viața trebuie construită conform unui plan logic și diversificată prin viziuni. Fiecare pas necesită o analiză în detalii: cum vei acționa și care vor fi efectele. E corect să ne facem planuri, dar pe o perioadă limitată. Intențiile grandioase sunt o verigă slabă în fața vremii, lipsite de nuanța pronunțată a realității și de probabilitatea de a fi împlinite. Niciodată nu putem avea certitudinea că totul va fi exact cum ne-am propus. Viața schițată în totalitate nu înseamnă un echilibru existențial. Suntem ființe umane care uită intenționat de limite, atunci când în suflet arde flacăra dorinței de a atinge scopurile spre care tindem. Zburăm pe aripile libertății ca niște copii curioși în căutarea aceluia ceva care să ne facă să simțim fiorii împlinirii absolute. Colivia nu e pentru noi! De aceea, indiferent de direcția în care voi zbura, aceasta e corectă... pentru că am ales-o după propria voință. E foarte important să mă simt realizată ca personalitate și să pot privi demn spre fereastra ce s-a deschis și mi-a oferit șansa de a-mi descoperi universul interior. Iar datorită acestei revelații am putut cuceri o lume întregă. Și gata? Nu, acesta e doar începutul spre calea împlinirii. De la atitudine începe totul.

ANA MUSTEAȚĂ

cl. a IX-a, Gimnaziul Dărcăuți, r. Soroca

Mențiune, secțiunea „Proză – elevi de gimnaziu”

O PLOAIE DE PERIPEȚII

pe ulița copilăriei

Era o zi minunată de vară. Soarele îmi făcea cu ochiul parcă îndemnându-mă: „Hai, copile, simte-te liber și fericit și mai pune în desaga peripețiilor câte ceva, ca să am și eu un motiv de zâmbet”. N-am mai așteptat să-mi permită mama, am zbughit-o cu câteva prietene la joacă. Ne-am gândit să meșterim câteva praștii ca să știe toată lumea că și fetele au curajul să înceapă un război și nu unul simplu, ci... împotriva vrăbiilor.

Însă, chiar din prima încercare, am nimerit un geam, spărgându-l. Am luat-o la fugă, speriată. Dar stăpânul m-a zărit și, ajungându-mă din urmă, mi-a zis:

– Știi că trebuie să-mi plătești paguba?

– Știu, eu tocmai alergam acasă să aduc banii!

Mama a achitat costul geamului, iar eu n-o puteam privi în ochi de rușine. Ca să nu mai fac vreo boroboacă am decis să merg la bunica. Ea tocmai zugrăvea casa. Probabil că în ziua aceea aveam ghinion, căci în numai câteva clipe, timp în care bunica era plecată, am reușit să răstorn cutia cu vopsea. Ce era să fac? Am luat pensula și am vopsit botul cățelului cu vopsea, astfel ca bunica să creadă că el e autorul acestei isprăvi. Când s-a întors bunica, i-am spus că bietul cățel a linchit toată vopseaua.

Deschideri spre cer, Nicolae Popa

Ea, deși înțelesese cine e făptașul, s-a gândit să mă învețe minte și mi-a zis că-l va duce pe Grivei undeva, ca să nu mai aibă cine face pozne.

Sărmanul Grivei! Cum puteam admite ca un prieten bun ca el să fie pedepsit pe nedrept?! Și-apoi, cine mă va salva de pedeapsă altă dată, când voi da în bară? M-am furișat ca bunica să nu mă vadă, l-am luat pe Grivei în brațe și l-am urcat în podul casei. Numai că, observând totul, bunica a reușit să ia scara pe care eu tocmai mă urcasem în pod. Când am vrut să cobor de acolo, am constatat că va trebui să dorm în culcușul lui Grivei, iar el va fi alături și mă va păzi toată noaptea. Așa s-a și întâmplat!